

Arrest

nr. 340 389 van 2 februari 2026
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. NACHTERGAELE
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 april 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 25 maart 2025 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gelet op de pleitnota van 20 januari 2026 ingediend door de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 30 mei 2024 een visumaanvraag op humanitaire gronden in.

1.2. Op 25 maart 2025 wordt de afgifte van het gevraagde visum geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aangezien de 60-jarige meerderjarige Afghaanse onderdane zich bij haar 24-jarige meerderjarige vermeende zoon B. S. (..) - RR xxxxxxxx, in België wenst te vestigen kan zij niet genieten van gezinshereniging op basis van art. 40 ter van de wet van 15.12.1980, deze categorie van aanvragers (Niet-EU meerderjarige moeder) i.f.v. (Belgische meerderjarige zoon) is niet voorzien in de wet, waardoor er voor betrokkene een humanitair visum aangevraagd werd. De afgifte van een humanitair visum wordt niet toegestaan van rechtswege en kan enkel plaats vinden op een individuele basis en slechts in uitzonderlijke gevallen, op basis van een gestaafde en gefundeerde aanvraag (waarvan er geen exhaustieve lijst van bewijzen bestaat). De afgifte van een dergelijk visum betreft een discretionaire bevoegdheid met een brede

appreciatie­marge van de Dienst Vreemdelingen­zaken, het betreft een gunst en geen recht. Tevens zijn er niet afdoende bijzondere humanitaire elementen in het dossier aanwezig die de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 kunnen rechtvaardigen. Mevrouw diende eerder op 30/10/2019 een aanvraag in tot het bekomen van een humanitair visum, deze aanvraag werd echter geweigerd op 05/12/2019 aangezien de prangende humanitaire situatie niet werd aangetoond. Voorts legt ze geen uittreksel uit het strafregister voor. Zij bewijst ook niet familiaal geïsoleerd te zijn in haar land van herkomst. In zijn asielinterview dd. 02/07/2018 verklaarde de referentiepersoon nochtans dat zijn biologische moeder op dat moment de leeftijd had van 45 jaar en was achtergebleven in Afghanistan, net zoals zijn vader, de genaamde B. A. S. (...). Verder geniet de referentiepersoon van een uitkering door het OCMW, en lijkt het daarom quasi onmogelijk dat hij zou kunnen instaan voor de zorg van de aanvraagster. De weigering tot afgifte van een humanitair visum is niet in strijd met de bepalingen van Art 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Het bestaan van vermeende familiale en affectieve banden met de te vervoegen persoon in België betekent niet dat de toepassing van artikel 8 van het EVRM welke betrekking heeft op de eerbiediging van het privéleven en het familiale leven, absoluut is. Dit artikel belet de lidstaten van de EU dan ook niet voorwaarden te stellen aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, op voorwaarde dat de tussenkomst van de overheid wettelijk geregeld of ingegeven is door één of meerdere doelen die in artikel 8, tweede alinea van het EVRM werden uiteengezet en noodzakelijk zijn in een democratische samenleving om deze te bereiken. De wet van 15.12.1980 is een wet welke overeenkomt met de eisen vermeld in de tweede alinea van artikel 8 EVRM. Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzeiling van de procedure gezinshereniging inhouden. Humanitaire visa worden slechts uitzonderlijk toegestaan en geval per geval (streng) beoordeeld. De aanvraag voldoet op geen enkele wijze aan de omschreven criteria. De advocaat verwijst in de uiteenzetting naar de preciaire situatie in Afghanistan. Verzoekster was gehuwd met de heer A. S. B. (...). Samen kregen zij drie zonen: S. (...), F. (...) en J. (...). De heer B. (...) had twee andere vrouwen, L. (...) en F. (...) met wie hij ook nog andere kinderen kreeg. Het waren polygame huwelijken en verzoekster woonde daarom samen met haar echtgenoot, haar zoons en haar twee concubines en diens kinderen in dezelfde woning. De heer B. (...) is een Talibancommandant van enig belang in hun regio. Het leven van verzoekster en de zonen waren zeer moeilijk vanwege het werk van meneer en het geweld waaraan hij hen onderwierp. Bovendien is verzoekster ook de tweede echtgenote van meneer A. S. B. (...). De eerste echtgenote van meneer A. S. B. (...), de genaamde L. (...), werd door haar man vermoord omdat ze niet accepteerde dat haar zonen gedwongen werden zich bij de Taliban aan te sluiten. Hij sloeg haar zo hard dat ze aan haar verwondingen overleed. S. (...) en F. (...) waren samen met hun broer J. (...) ook van tijd tot tijd verplicht hun vader te vergezellen als hij ontmoetingen had met andere Talibanleden. Toen verzoekster bezwaar maakte, kreeg ook zij klappen van haar echtgenoot. Uit gegronde vrees dat haar zoons zich uiteindelijk zouden moeten aansluiten bij de Taliban, heeft verzoekster in 2017 besloten hen te beschermen door hen naar het buitenland te sturen. Met de hulp van zijn broer, die destijds in Herat woonde, konden zijn drie zonen het land verlaten. Ze kwamen allemaal aan in Iran. Omdat ze niet over voldoende middelen beschikten om de reis naar Europa te financieren, kon alleen S. (...), de jongste, Iran verlaten en uiteindelijk in België aankomen. De broers J. (...) en F. (...) konden vervolgens de reis naar Turkije voortzetten, waar ze naar eigen zeggen van elkaar gescheiden werden. Een andere zoon, J. (...) zou nog steeds in Turkije verblijven, alhoewel de familie al 8 maanden niets meer van hem vernomen zouden hebben. Verzoekster kreeg te maken met ernstig geweld toen haar man zich realiseerde dat haar zonen verdwenen waren. Bovendien was het voor haar verschrikkelijk moeilijk om van haar zonen gescheiden te zijn en alleen achter te blijven in een uiterst gewelddadige gezinssituatie. Uiteindelijk besloot haar echtgenoot in april 2023 om van verzoekster af te komen en moest ze de echtelijke woning verlaten. Hij ging naar de moskee en de scheiding werd afgerond. Sindsdien zou ze alleen verblijven in Herat. Hoewel ze opgelucht is dat ze niet langer dagelijks geweld hoeft te ondergaan, is zij volgens eigen verklaringen volledig geïsoleerd. De vermeende zoon wil voor haar zorgen, alhoewel hij momenteel zelf leeft van een uitkering van het OCMW. Mevrouw heeft tevens diabetes. Ook de gezondheidssituatie van verzoekster zou daarom zorgwekkend zijn. De situatie voor haar in Afghanistan zou daarom erg moeilijk zijn, ze is een alleenstaande vrouw en de Taliban hebben de rechten van vrouwen ernstig beperkt. De Taliban voerden openbare stenigingen, amputaties en geselingen uit en hielden vrouwen en meisjes opgesloten. Zij mochten niet werken en studeren, of zelfs hun huizen niet verlaten tenzij ze bedekt waren met een volledige sluier en vergezeld waren door een mannelijke voorged. Mevrouw stelt dat zij bedreigd werd door de Taliban vanwege het werk van haar echtgenoot als Talibanstrijder. Echter werden in deze visumaanvraag geen bewijzen voorgelegd dat de Taliban daadwerkelijk op zoek was naar betrokkene en haar al dan niet heeft bedreigd en/of vervolgd. De informatie dat zij aanvoert is slechts algemeen van aard, waardoor zij niet bewijst dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in het land van herkomst. De aangehaalde humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, onvoldoende medische zorg, geen onderdak). Om al deze beweringen te staven legt zij enkel een pasfoto, een kopie van WhatsApp berichten van oproepen van M. J. (...) naar F. B. (...), gemiste oproepen van O. J. (...), A. (...) en Q. (...) (onduidelijk wie deze personen zijn), een getuigschrift van geboorte CGVS van de referentiepersoon, Niet-vertaalde en onleesbare documenten, een kopie van de verblijfstitel en Belgisch paspoort van de referentiepersoon, een attest van regelmatige lesbijwoning in het onthaaljaar van de

referentiepersoon (30/06/2019), een studentenkaart van de referentiepersoon, inschrijvingsfiches treshold 1 mondeling -intensief schooljaar 2019-2020, van de referentiepersoon, inschrijvingsfiches waystage schriftelijk -intensief schooljaar 2019-2020, van de referentiepersoon, een brief van het OCMW Kruikeke voor aanvraag van financiële steun door de referentiepersoon, een vluchtelingenattest en het getuigschrift van identiteit CGVS van de referentiepersoon en artikelen, verslagen en standpuntennota's van EUAA, CEDH, Wikipedia, diabete.be, dawaai.pk, WHO, Amnesty International, Ibid en oxfam internationaal voor. Dit zijn echter geen afdoende bewijzen om over te gaan tot de aflevering van een humanitair visum. Het is ook onduidelijk welk verband deze stukken hebben met de persoonlijke situatie van betrokkene. Zij legt geen concrete bewijzen voor met betrekking tot haar eigen specifieke situatie, er werden ook twijfelachtige documenten voorgelegd die moeilijk op hun authenticiteit en waarachtigheid gecontroleerd kunnen worden. Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. Betrokkenen beroepen zich eveneens op het artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen verzoekers de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig invoeren. Haar kinderen in België zijn beide minderjarig. Er kan geen sprake zijn van een vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag. Volgens de landengids Afghanistan (mei 2024) is een mahram een mannelijk familielid van wie een vrouw niet kan scheiden, zoals een echtgenoot of een mannelijk familielid met wie een vrouw niet kan trouwen, zoals een broer, vader, zoon of oom (zie <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-may-2024>). Er werd geen informatie verstrekt over de verblijfplaats van de overige familieleden. Er is geen informatie verstrekt over zowel de broers van betrokkene als haar andere mannelijke familieleden. Bijgevolg is in deze visumaanvraag niet aangetoond dat er niemand in het land van herkomst is die als mahram of chaperon voor betrokkene zou kunnen fungeren. Bijgevolg is de familiale isolatie in het land van herkomst niet bewezen. Bovendien toont betrokkene niet aan dat zij geen andere bron van inkomsten heeft. Er wordt niet ontkend dat het in bepaalde contexten voor vrouwen in Afghanistan verboden is om te studeren of te werken. In het paspoort van betrokkene wordt vermeld dat ze een zelfstandige werkneemster is. Bijgevolg is niet aangetoond dat betrokkene al dan niet eigen inkomsten heeft en niet in haar eigen onderhoud kan voorzien. Verzoekster heeft niet bewezen dat ze familiaal geïsoleerd is. Er werd verwezen naar een problematiek van huiselijk geweld. Echter, betrokkene is uit de echt gescheiden van haar echtgenoot sinds 09/04/2023 en woont apart. Uit de voorgelegde documenten blijkt dat ze een leasecontract voor een huis heeft. Bijgevolg heeft betrokkene een dak boven haar hoofd. In casu beroept betrokkene zich op een gezinsleven met haar meerderjarige zoon. Uit de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen en hun ouders enkel onder de bescherming van art. 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, §33, eveneens EHRM 2 juni 2015, K.M/Zwitserland, §59). Er werden bij de aanvraag ook geen bewijzen van enige persoonlijke financiële middelen met het oog op het verblijf in België voorgelegd, waardoor er eveneens een groot risico bestaat dat betrokkene in België ten laste zou kunnen komen te vallen van de Belgische openbare overheden (OCMW). Het is onduidelijk of de referentiepersoon voldoende middelen heeft om de betrokkene volledig te onderhouden. Overwegende dat het aan de aanvragers is om alle documenten en bewijzen aan te leveren die de administratie in staat stellen een beslissing te nemen op basis van hun situatie op het moment van de aanvraag en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna RVV) reeds heeft geoordeeld dat de bewijslast bij de aanvragers ligt die een verblijfsvergunning aanvragen en dat deze personen daarom uit eigen initiatief alle relevante informatie en/of stukken moeten voorleggen ter onderbouwing van de aanvraag. Dit houdt in dat een aanvraag voldoende precies, onderbouwd en indien nodig geactualiseerd moet zijn (cf. RVV, arrest nr. 230.108 van 12 december 2019 in zaak 237.301/VII en arrest nr. 226.827 van 30 september 2019 in zaak 205.969/III; Raad van State, arrest nr. 109.684, 7

augustus 2002). Wij wijzen erop dat het begrip "ten laste" zijn in artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 een feitelijke kwestie betreft (Art 8 EVRM). Dit impliceert dat de betrokkene het bestaan van een situatie van daadwerkelijke afhankelijkheid moet kunnen aantonen. Bovendien werden er geen bewijzen ingediend dat betrokkenen in het land van herkomst geen uitkeringen en/of andere financiële hulp ontvangt. Zij legt ook geen enkel bewijs van onvermogen voor (zie arresten van 18 juni 1987, Lebon (316/85, Jurispr. blz. 2811 en Arrest 9 januari 2007, Jia (C-1/05, Jurispr. blz. I-1). Er werd verwezen naar de medische problematiek. Uit de voorgelegde documenten is niet gebleken, noch onderbouwd, dat de behandeling van diabetes en hypertensie buiten Afghanistan en specifiek in België noodzakelijk is. Indien verzoekster lijdt aan een ziekte waarvoor in haar land van herkomst geen behandeling beschikbaar is, heeft zij de mogelijkheid om een visumaanvraag in te dienen om medische redenen, overeenkomstig de daarvoor geldende bepalingen. Bovendien is het voorgelegde medische attest niet opgesteld door een arts die erkend is door de Belgische ambassade of het consulaat, waardoor het moeilijk te verifiëren is of de voorgelegde medische documenten authentiek zijn. Verder dient de aanvraag te voldoen aan de reguliere voorwaarden van een D- visum Lang Verblijf en werden er geen bewijzen van inkomsten, een aansluiting tot de ziekteverzekering en behoorlijke huisvesting voorgelegd. Gezien bovenstaande vaststellingen wordt de afgifte van een humanitair visum op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 geweigerd. Het staat betrokkenen vrij een nieuwe visumaanvraag in te dienen rekening houdende met de hierboven omschreven weigeringsmotieven. Deze beslissing belet de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.1. EERSTE MIDDEL:

Genomen uit de schending van:

- Artikel 41 van de Gecoördineerde Wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken van 18/07/1966.

De bestreden beslissing schendt artikel 41 van de Gecoördineerde Wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, doordat deze genomen is in de Nederlandse taal, terwijl de aanvraag werd ingediend in het Frans.

Artikel 41, § 1 van deze Wet bepaalt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

Deze bepaling heeft betrekking op de relatie tussen de particulier die een verblijfsaanvraag indient en de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, als zogenaamde "centrale dienst".

Deze relatie, gebaseerd op artikel 41, §1 van de gecoördineerde wetten betreffende het gebruik van de talen in bestuurszaken, laat de particulier toe om de taal van zijn keuze te gebruiken in zijn relatie met de centrale dienst die over het hele grondgebied werkzaam is.

Wanneer een particulier bijgevolg een bepaalde taal kiest bij het indienen van zijn verblijfsaanvraag, dient de beslissing die daarop volgt in die taal te worden genomen. Dit is vaste rechtspraak van Uw Raad (zie bijvoorbeeld arrest nr. 177.505 van 10 november 2016).

In het onderhavige geval, gelet op artikel 41, §1 van de wet op het gebruik van de talen in bestuurszaken, had de taal van de bestreden beslissing dus het Frans moeten zijn.

De verzoekster had immers de Franse taal gekozen bij het indienen van haar verblijfsaanvraag. De begeleidende brief gevoegd bij de aanvraag is namelijk in de Franse taal opgesteld (zie stuk 3). De indiening van de aanvraag, die plaatsvond per e-mail bij de ambassade, vond ook plaats in het Frans (zie stuk 4).

Er is geen enkel element dat rechtvaardigt dat de bestreden beslissing in het Nederlands werd genomen.

Het exclusieve gebruik van het Nederlands in de bestreden beslissing vormt dus een schending van de wet op het gebruik van de talen en leidt tot de onwettigheid van de beslissing.

De wet op het gebruik van de talen is van openbare orde.

De schending van de wet op het gebruik van de talen brengt bijgevolg de onwettigheid van de bestreden beslissing met zich mee.

Het middel is gegrond."

2.2. In haar pleitnota volhardt verzoekende partij in haar kritiek zoals uiteengezet in het verzoekschrift.

2.3. Er moet worden aangegeven dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie en dat, op grond van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, niet kan worden besloten dat er een wettelijke bepaling bestaat die er een centrale dienst toe noopt in de betrekkingen met een in het buitenland verblijvende vreemdeling die van de drie landstalen te gebruiken waarvan deze vreemdeling zich heeft bediend (V.C.T. 23 november 1964, nr. 133, in E.A. DE GROEVE, M. FERON, F. COLLIGNON, en R. PIESENS, *Taalcodex*, I, Heule, UGA, losbl., p.II-49). Artikel 41 van de

gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 is immers niet van toepassing op in het buitenland verblijvende vreemdelingen. Het begrip '*particulieren*' zoals dit wordt gebruikt in de voornoemde gecoördineerde wetten heeft namelijk enkel betrekking op Belgische onderdanen en de in België verblijvende vreemdelingen (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, in A.P.R., Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, in Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Editions Kluwer, 2003, 198). De taalregeling in bestuurszaken heeft bovendien louter tot doel "een oplossing te geven aan de problemen die betrekking hebben op de Brusselse agglomeratie, de randgemeenten en de centrale besturen" en "(...) de kwestie van de afbakening te regelen ter ener zijde van de Nederlandse en Duitse taalgebieden en ter andere zijde van de Franse en Duitse taalgebieden (...)" (Parl.St. Kamer 1961-62, nr. 331/1, 1) en dient te worden geïnterpreteerd binnen de Belgische context waarin deze regeling tot stand kwam; een extensieve interpretatie is daarom niet mogelijk. Er kan derhalve slechts dienstig worden verwezen naar artikel 39 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dat verwijst naar artikel 17, § 1 van dezelfde wetten. Vermits de zaak van verzoekende partij niet in een specifiek taalgebied, noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelokaliseerd, nu zij als in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te krijgen voor een verblijf op het gehele grondgebied en zij niet als een particulier in de zin van de wet kan worden beschouwd dient de taal '*in binnendienst*' op grond van artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 1° tot 3° van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 te worden bepaald. Bijgevolg wordt de taal '*in binnendienst*', overeenkomstig artikel 39 *iuncto* artikel 17, § 1, B, 3° van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel zijn hoofdtaal. *In casu* staat niet ter discussie dat de visumaanvraag werd beoordeeld door een Nederlandstalig ambtenaar.

Enige schending van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 blijkt derhalve geenszins. Het eerste middel is ongegrond.

2.4. Verzoekende partij zet een tweede middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"2.2. TWEEDE MIDDEL:

Genomen uit de schending van:

- Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen,
- De beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04.11.1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (hierna "EVRM").

Eerste onderdeel – onleesbaarheid van de beslissing

1. Verzoekster benadrukt dat de bestreden beslissing volstrekt onleesbaar is, en het derhalve niet toelaat om de motieven van de weigeringsbeslissing te begrijpen, wat strijdig is met de motiveringsplicht.

De brede appreciatiemarge die verwerende partij heeft bij de beoordeling van een aanvraag om humanitaire redenen op grond van artikel 9 Verblifswet, ontslaat haar immers niet van de verplichting om de beslissingen te nemen na zorgvuldig onderzoek van alle elementen van het dossier, en om de beslissingen op afdoende, daadkrachtige en duidelijke wijze te motiveren. Dit is immers des te meer het geval wanneer er een gebrek aan wettelijke criteria is. Het bestuur mag haar discretionaire bevoegdheid niet op kennelijk onredelijke of willekeurige wijze aanwenden.

In casu is de motivering van de beslissing een onleesbare blok tekst, zonder enige structuur of samenhang. Verzoekster moet echt gaan zoeken in de beslissing naar stukken die bij elkaar passen, maar begrijpt dan nog niet goed om welke redenen haar aanvraag werd geweigerd...

2. Bovendien blijkt duidelijk dat verwerende partij een knip- en plakwerk heeft gedaan van andere beslissingen die geen betrekking hebben op verzoekster.

Zo wordt verwezen naar documenten die verzoekster helemaal niet gevoegd heeft aan haar aanvraag (pagina 3):

(...)

Verzoekster heeft helemaal geen documenten toegevoegd m.b.t. studies of lessen van haar zonen, noch documenten van het OCMW van Kruibeke.

Ook beweert verzoekster dat zij artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU zou hebben ingeroepen, terwijl dit niet het geval (pagina 3):

(...)

Verzoekster heeft deze bepalingen niet ingeroepen; haar kinderen zijn meerderjarig waardoor dit ook volstrekt irrelevant is. Het is duidelijk dat verwerende partij gewoon stukken van andere beslissingen heeft overgenomen die niets te maken hebben met verzoeksters aanvraag.

Verder wordt ook nog verwezen naar vermeende motieven van de aanvraag die verzoekster helemaal niet heeft ingeroepen (pagina 3):

(...)

Verzoekster heeft nooit ingeroepen dat zij bedreigd of gezocht zou zijn door de Taliban, maar wel dat zij problemen had met haar echtgenoot omdat hij gewelddadig was naar haar toe.

Tot slot vermeldt de beslissingen nog motieven die totaal naast de kwestie zijn. Op het einde van de beslissing wordt met name nog het volgende gesteld (pagina 4):

(...)

Verzoekster heeft een verblijfsaanvraag ingediend op grond van artikel 9 Vw. Deze bepaling stelt geenszins voorwaarden m.b.t. inkomsten, ziekteverzekering of huisvesting, in tegenstelling tot bijvoorbeeld artikel 10 of art. 40 bis Vw.

Deze motivering is dus niet alleen onjuist, maar illustreert ook de verwarring en inconsistentie die deze beslissing kenmerken.

3. Dit geheel aan gebreken in de motivering maakt het voor verzoekster enerzijds onmogelijk om de redenen te begrijpen van de weigering van haar aanvraag. En anderzijds maakt dit het ook bijzonder moeilijk om een deugdelijk verweer te voeren, aangezien de redenen voor de weigering niet te achterhalen vallen of volledig onsamenhangend zijn of geen betrekking hebben op verzoeksters individuele situatie.

Hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is.

Art. 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt met name dat “De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Art. 3 voegt daaraan toe:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Volgens vaste rechtspraak moet een administratieve rechtshandeling, om te voldoen aan de formele motiveringsplicht die wordt opgelegd in de Wet Motivering Bestuurshandelingen, immers de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die hieraan ten grondslag liggen; die motivering moet afdoende zijn om de belanghebbende in staat te stellen terdege te oordelen of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem ter beschikking stelt.

De bestreden beslissing voldoet hier niet aan.

Bovendien getuigt dit van een volstrekt gebrek aan zorgvuldigheid bij het nemen van de bestreden beslissing, wat strijdig is met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De zorgvuldigheidsplicht houdt immers in dat het bestuur de nodige zorgvuldigheid aan de dag dient te leggen wanneer het een onderzoek voert naar de aangevoerde elementen in een aanvraag (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. VOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDER DONCKT, “De algemene beginselen van behoorlijk bestuur” in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 127).

4. Derhalve schendt de bestreden beslissing de formele motiveringsplicht, minstens de materiële motiveringsplicht, zoals voorzien in artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en het zorgvuldigheidsbeginsel zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Tweede onderdeel – onzorgvuldig onderzoek van de aangebrachte elementen en motivering m.b.t. het familiaal isolement

5. Verzoekster meent dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geenszins rekening gehouden heeft met alle elementen in haar dossier, met name met de elementen die werden aangebracht en die aantoonen dat zij volledig geïsoleerd is in Afghanistan en sterke familiale banden heeft met België.

Dit is strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel omvat immers de plicht voor de administratie om bij het nemen van de beslissing rekening te houden met alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 17 januari 2014, nr. 117.108, RvV 30 oktober 2013, nr. 113.135) (zie C. ADAM, M. MILOJKOVIC, A. WIJNANTS, G. VOLA-SAMBI-BOLOKOLO, K. CUYKENS, E. MICHEL en S. VANDER DONCKT, “De algemene beginselen van behoorlijk bestuur” in 10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming, Brugge 2017, die Keure, p 126), quod non in casu.

Bovendien is de bestreden beslissing hierdoor onderbouwd door motieven die geen enkele steun vinden in het dossier en die manifest strijdig zijn met gekende elementen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing ook in strijd met de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, daar uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat een redelijke belangenafweging werd uitgevoerd.

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State en van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 november 2014, nr. 229.301; RvV 1 februari 2016, nr. 161.429).

Dat verwerende partij een ruime beoordelingsbevoegdheid heeft het nemen van een visumaanvraag gegrond op artikel 9 Vw. betekent niet dat zij arbitrair mag handelen en ontslaat haar niet van het grondig onderzoeken van de aanvraag, en het correct motiveren van de beslissing (zie RvV arrest nr. 292 036 van 17 juli 2023).

Met name werd geen rekening gehouden met alle feitelijke elementen die uitvoerig werden uiteengezet in de begeleidende brief, en de daaraan toegevoegde documenten. De bestreden beslissing herneemt weliswaar een samenvatting van de elementen die werden aangebracht, zonder hier evenwel op te antwoorden of deze in aanmerking te nemen.

Dit blijkt in het bijzonder uit de volgende motieven van de beslissing:

4.1. Verwerende partij stelt dat verzoekster niet bewijst dat zij familiaal geïsoleerd is in Afghanistan, en vervolgt (pagina 1):

(...)

En verder (pagina 4):

(...)

Nochtans werd in verzoeksters aanvraag uitgebreid duidelijkheid gegeven over haar familiale situatie en de redenen waarom zij familiaal geïsoleerd is in Afghanistan (zie stuk 3: begeleidende brief, pp. 4-8).

Eenzijds werd uitgelegd, met verwijzing naar de verklaringen van haar zonen tijdens hun asielaanvragen, dat zij slachtoffer was van intrafamiliaal geweld door haar ex-echtgenoot, en dat zij door hem is verstoten in april 2023, waardoor zij nu alleen woont. Dit werd ook aangetoond met een bewijs van verstoting, het bewijs dat zij alleen een appartement huurt, en de verklaringen afgelegd door haar zonen in het kader van hun asielaanvragen.

Anderzijds heeft zij ook uitleg gegeven over haar andere familieleden. Zo werd uitgelegd dat zij enkel met één broer contact had, en dat deze Afghanistan had verlaten na de machtsovername door de Taliban, en ondertussen in Iran verbleef. Zij heeft ook uitgelegd om welke reden zij hier geen bewijs van kon voorleggen.

Uit de voormelde motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening werd gehouden met alle deze verklaringen en documenten, integendeel.

Ook werd niet in aanmerking genomen dat verzoekster haar aanvraag per e-mail heeft mogen indienen bij de diplomatieke dienst, net omdat zij geen mannelijk familielid heeft dat haar kon begeleiden naar Pakistan om de aanvraag in te dienen (zie stuk 4).

Gelet op enerzijds de uitleg omtrent haar familiale situatie, en anderzijds de bijgevoegde documenten die dit ondersteunen, is het volstrekt incorrect en onredelijk om te stellen dat er geen informatie werd verstrekt over zowel verzoeksters broers als haar andere mannelijke familieleden, en dat de familiale isolatie dus niet bewezen zou zijn.

Verzoekster heeft wel degelijk duidelijkheid gebracht over haar familiale omstandigheden, door middel van verklaringen en bewijzen hierover. Er worden geen enkele elementen aangebracht om de door verzoekster uitgelegde familiesamenstelling in twijfel te trekken.

Het is duidelijk dat deze motivering bijgevolg niet steunt op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen, wat strijdig is met de materiële motiveringsplicht, en dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het geheel aan elementen in het administratief dossier, wat strijdig is met de zorgvuldigheidsplicht.

4.2. Daarnaast meent verwerende partij dat niet zou aangetoond zijn dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen, en zij dus niet familiaal geïsoleerd is:

(...)

Deze motivering is op de eerste plaats tegenstrijdig, aangezien verwerende partij uitdrukkelijk erkend dat het voor vrouwen in Afghansitan verboden is om te studeren of te werken, maar dan toch meent dat verzoekster blijkbaar eigen inkomsten zou hebben.

Maar bovendien is dit vooral volstrekt in strijd met de algemene landeninformatie die verzoekster had aangevoerd waaruit blijkt dat de situatie voor alleenstaande vrouwen in Afghanistan catastrofaal is (stuk 3, pagina 11):

« En pratique, la participation active des femmes à la vie politique, économique et sociale a été largement réduite par rapport à leur situation sous le gouvernement précédent, et les violations des droits des femmes sous les autorités de facto ont été systématiques. Certaines femmes et filles ont été « disproportionnellement affectées par le manque d'accès aux services et les moyens de naviguer dans cet environnement restrictif », y compris celles sans membre masculin de la famille. La situation des veuves a été socialement et économiquement précaire, surtout pour les veuves sans fils en raison de l'exigence intensifiée d'avoir un mahram. Les ménages dirigés par des femmes ont également rencontré des difficultés pour accéder à l'aide humanitaire en raison de leur manque de mahram et du manque de personnel humanitaire féminin. Couplées à la situation économique désastreuse que traverse le pays, les restrictions imposées aux femmes ont également eu un impact significatif sur leur santé physique et mentale.

La requérante souffre de ses violences sociétales imposées par les talibans, puisqu'elle est fortement limitée dans les déplacements qu'elle peut faire. Cela renforce encore plus son isolement social.

Il résulte de sa condition de personnes âgée, de femme seule, de son isolement et de sa situation de santé que la requérante se trouve dans une situation d'extrême vulnérabilité en Afghanistan. »

Vrij vertaald :

“In de praktijk is de actieve deelname van vrouwen aan het politieke, economische en sociale leven sterk verminderd in vergelijking met hun situatie onder de vorige regering, en de schendingen van vrouwenrechten onder de de facto autoriteiten zijn systematisch geweest. Sommige vrouwen en meisjes zijn “onevenredig getroffen door het gebrek aan toegang tot diensten en de middelen om zich door deze beperkende omgeving te bewegen”, waaronder degenen zonder mannelijke familielid. De situatie van weduwen is sociaal en economisch precair, vooral voor weduwen zonder zonen vanwege de verscherpte eis om een mahram te hebben. Vrouwelijke huishoudens hebben ook moeilijkheden ondervonden bij het verkrijgen van humanitaire hulp vanwege het gebrek aan mahram en het tekort aan vrouwelijke humanitaire hulpverleners. In combinatie met de desastreuze economische situatie waarin het land zich bevindt, hebben de beperkingen die aan vrouwen worden opgelegd ook een aanzienlijke impact gehad op hun fysieke en mentale gezondheid.

De aanvrager lijdt onder de maatschappelijke geweldplegingen die door de Taliban worden opgelegd, aangezien zij sterk beperkt is in haar bewegingsvrijheid. Dit versterkt haar sociale isolatie nog verder.

Als gevolg van haar toestand als oudere persoon, alleenstaande vrouw, haar isolatie en haar gezondheidssituatie bevindt de aanvrager zich in een staat van extreme kwetsbaarheid in Afghanistan.”

Ook houdt verwerende partij hierbij geenszins rekening met het feit dat verzoekster op oude leeftijd is naar Afghaanse normen, zoals aangevoerd in de aanvraag, en lijdt aan een medische aandoening, waardoor het onmogelijk is voor haar om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

Door al deze elementen, die werden gevoegd aan de aanvraag, niet in aanmerking te nemen, schendt verwerende partij op flagrante wijze het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Ook steunt de beslissing niet op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen, wat strijdig is met de materiële motiveringsplicht.

4.3. Uit het voorgaande blijkt in zijn geheel dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid verzoeksters aanvraag heeft behandeld, en dat de beslissing niet steunt op motieven die steun vinden in het administratief dossier.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

Derde onderdeel – schending van het recht op gezins- en familielevens

5. Verzoekster meent dat de beoordeling van verwerende partij van haar visumaanvraag strijdig is met artikel 8 E.V.R.M.

5.1. Artikel 8 E.V.R.M. bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Volgens vaste rechtspraak van Uw Raad dient eerst te worden nagegaan of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing (zie RvV 12 april 2016, nr. 165.580).

Beide begrippen “familie- en gezinsleven” en “privéleven” worden niet gedefinieerd door artikel 8 EVRM. De beoordeling is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93; EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In een arrest Boughanemi t. Frankrijk heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat de relatie tussen volwassenen kinderen en hun ouders, ook al hebben ze elk een eigen gezinscel opgebouwd, meestal beschermd is door artikel 8 EVRM:

“La Cour considère que les doutes du Gouvernement quant à l’existence d’un lien familial entre M. Boughanemi et Mlle S. ne manquent pas entièrement de fondement: il semble que leur vie commune n’ait débuté qu’après le retour et le séjour clandestins du premier pour ne durer qu’une année et que le couple était déjà séparé au moment de la seconde expulsion et plusieurs mois avant la naissance de l’enfant.

Toutefois, ces constatations ne permettent pas de conclure à l’absence d’une vie privée et familiale en France

(...)

En second lieu, les parents de M. Boughanemi ainsi que ses dix frères et sœurs résident régulièrement en France et rien ne prouve qu’il n’ait pas de liens avec eux.

L’expulsion du requérant a eu pour effet de le séparer de ceux-ci ainsi que de l’enfant. Elle peut donc s’analyser en une ingérence dans l’exercice du droit que reconnaît l’article 8 (art. 8).”

In de tweede plaats moet “onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van

het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106)." (zie RvV nr. 165 580 van 12 april 2016).

Bij deze afweging moet de aandacht gaan naar de individuele feitelijke situatie van de betrokkene.

De RvV stelde in haar arrest nr. 130.246 dd. 26.09.2014 o.a. het volgende:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

5.2. Hieruit volgt dat verwerende partij, overeenkomstig de hierboven uiteengezette overwegingen, er dus toe gehouden is om een correcte afweging van de concurrerende belangen uit te voeren om na te gaan of een positieve verplichting op haar rust om verzoekster toe te laten haar familieleden op het Belgisch grondgebied te handhaven en ontwikkelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat een correcte toetsing werd gedaan aan artikel 8 EVRM.

Verwerende partij motiveert de beslissing namelijk als volgt:

(...)

En verder:

(...)

Op de eerste plaats blijkt uit deze motivering niet duidelijk of verwerende partij meent dat er geen sprake is van een beschermingswaardig familieleden, dan wel of dat na belangenafweging geen positieve verplichting op haar rust om het vervolgen van het familieleden mogelijk te maken in België. De motivering is gewoon een aaneenschakeling van theoretische uiteenzettingen, zonder duidelijk verband met verzoeksters situatie.

Op zich is deze vaststelling reeds voldoende om te stellen dat de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zijn, aangezien de motivering van de beslissing niet duidelijk is, noch zorgvuldig is voorbereid.

5.3. Daarnaast, is de motivering inhoudelijk ook volstrekt onvoldoende omdat die niet steunt op een correct onderzoek van verzoeksters dossier.

Zo wordt er nergens melding gemaakt van verzoeksters tweede zoon die in België verblijft, F. B. (...), terwijl in de begeleidende brief specifiek werd uiteengezet dat de aanvraag werd ingediend om haar beide zonen te vervoegen. De bestreden beslissing verwijst enkel naar verzoeksters zoon S. (...), terwijl het net is omdat haar beide zonen in België zijn, terwijl zij in Afghanistan geen familieleden meer heeft, dat zij een verblijfsaanvraag voor België indient. Dit is dus uiteraard een belangrijk element om in aanmerking te nemen bij de beoordeling van de aanvraag in het licht van artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft dus niet zorgvuldig gehandeld bij deze beoordeling.

Voorts heeft verwerende partij heeft bij het nemen van deze motivering geen rekening gehouden met de elementen die werden uiteengezet om aan te tonen dat verzoekster bijzonder afhankelijk is van haar zonen in België, nl. het feit dat zij door haar echtgenoot is verstoten, haar kinderen allen in het buitenland verblijven, zij als alleenstaande vrouw moeilijk voor zichzelf kan zorgen in de huidige Afghaanse samenleving, zij medische problemen heeft, en dat zij intense effectieve en affectieve banden onderhoudt met haar zonen in België.

Bovendien zijn bepaalde motieven in de beslissing volstrekt onbegrijpelijk:

- Verwerende partij verwijst naar het begrip "ten laste" in de zin van artikel 2, punt 2, sub c van Richtlijn 2004/38 en rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie hierover, zonder enigszins het verband uit te leggen met verzoeksters aanvraag. Zij heeft immers geen aanvraag ingediend op grond van deze Richtlijn, maar op grond van artikel 9 Vw. Verzoekster begrijpt dus niet waarom verwerende partij dit aanhaalt, noch op welke manier dit op haar situatie van toepassing zou zijn.

- Verwerende partij stelt ook nog dat "de referentiepersoon" een uitkering van het OCMW geniet, en dat het dus onmogelijk is dat hij instaat voor verzoeksters zorg. Dit blijkt echter geenszins uit het administratief dossier. Niet alleen heeft verzoekster twee zonen die samen voor haar zorg instaan, maar bovendien geniet haar zoon S. (...) niet van OCMW-steun. Verzoekster begrijpt niet waar verwerende partij dit haalt.

Ten slotte werd bij de beoordeling van de afhankelijkheid van verzoekster ten aanzien van haar zonen in België, onvoldoende rekening gehouden met het feit dat zij een alleenstaande vrouw is, en derhalve veel

moeilijker voor zichzelf kan zorgen gelet op alle beperkingen die aan vrouwen worden opgelegd in Afghanistan door de Taliban.

Uit de rechtspraak van Uw Raad blijkt nochtans dat bij de beoordeling van de afhankelijkheid in het licht van artikel 8 E.V.R.M. ook rekening moet worden gehouden met de positie van de Afghaanse vrouw sinds de machtsovername door de Taliban (nr. 292 036 van 17 juli 2023):

“Zoals verzoekster aanvoert, kan uit de bestreden beslissing niet blijken dat de gemachtigde de aangebrachte informatie over de situatie van (alleenstaande) Afghaanse vrouwen en van de hazara minderheid heeft gelezen en betrokken in de beoordeling van haar persoonlijke situatie. De gemachtigde heeft immers louter de talrijke door verzoekster aangehaalde bronnen opgesomd om dan, enkel in het licht van artikel 3 van het EVRM, te besluiten dat het verwijzen naar diverse publicaties die een algemene situatie in het herkomstland beschrijven niet kan volstaan voor een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

Echter, vooral de informatie die door verzoekster is voorgelegd over ongehuwde Afghaanse vrouwen zonder een mannelijk familielid dat hen kan vergezellen buitenshuis, is niet alleen schrijnend doch eveneens relevant in het kader van de beoordeling van bijkomende elementen van afhankelijkheid in het licht van artikel 8 van het EVRM.”

In de begeleidende brief van verzoeksters zoon was ook uitvoerig uitgelegd waarom zij als alleenstaande vrouw in Afghanistan gevaar liep. Dit heeft uiteraard ook gevolgen voor haar afhankelijkheid t.a.v. twee zonen, zoals uitvoerig uiteengezet. Verwerende partij maakt hier echter zelfs geen melding van in de bestreden beslissing.

De beoordeling of er, in het licht van artikel 8 van het EVRM, sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar zonen in België is derhalve duidelijk niet op zorgvuldige wijze gebeurd.

In die zin is de bestreden beslissing in strijd met artikel 8 van het EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, en de materiële motiveringsplicht.

Derde onderdeel – de motieven m.b.t. de prangende humanitaire situatie zijn onzorgvuldig en niet afdoende

6. Verzoekster meent dat bij de beoordeling of zij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt die rechtvaardigt dat zij wordt gemachtigd tot verblijf, verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier, en haar beslissing hierover niet naar behoren heeft gemotiveerd.

Hierbij is belangrijk te benadrukken dat uit de beslissing duidelijk blijkt dat verwerende partij meent dat een dringende prangende humanitaire situatie een grond kan zijn om een humanitair visum toe te kennen. Dit blijkt uit het volgende motief: “Zonder de elementen die duidelijk duiden op een prangende humanitaire situatie zou de afgifte van een humanitair visum betreffende deze aanvraag een omzetting van de procedure gezinshereniging inhouden.” Bijgevolg moest verwerende partij ook afdoende motiveren waarom verzoekster zich niet in een dergelijke situatie zou bevinden, rekening houdend met alle elementen van het dossier, quod non in casu.

De beslissing miskent bijgevolg de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandeling, en als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

6.2. Zo meent verwerende partij dat verzoeksters visumaanvraag enkel gegrond is op moeilijke economische omstandigheden (pagina 3):

“ De aangehaalde humanitaire elementen wijzen eerder op moeilijke economische omstandigheden (financiële moeilijkheden, onvoldoende medische zorg, geen onderdak).”

Dit toont nogmaals aan dat verwerende partij geenszins de redenen die ten grondslag lagen aan verzoeksters visumaanvraag, en die uiteengezet werden in de begeleidende brief, zorgvuldig heeft onderzocht en in rekening heeft genomen.

Zoals hierboven reeds uitgelegd, heeft verzoekster een visumaanvraag ingediend niet omdat zij zich in een economisch moeilijke situatie bevond, maar omdat zijn volledig geïsoleerd is in Afghanistan, volledig afhankelijk is van haar zonen die in België verblijft, dat zij leidt aan een medische problematiek, en dat haar persoonlijke veiligheid in gevaar is sinds de machtsovername door de Taliban. De aanvraag is dus gegrond op de sterke familiale banden met haar zonen in België en haar preciaire humanitaire situatie in Afghanistan. Verzoekster begrijpt dus niet dat verwerende partij zomaar kan beweren dat de aanvraag enkel om economische redenen zou zijn ingediend...

Ook deze motivering is het evidente bewijs dat verwerende partij niet zorgvuldig gehandeld heeft bij de behandeling van verzoeksters aanvraag, en dat zij haar beslissing niet naar behoren heeft gemotiveerd, in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

6.3. Verder beweert verwerende partij dat de informatie die verzoekster aanvoert slechts algemeen van aard is, waardoor zij niet zou bewijzen dat zij persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in het land van herkomst, en dat zij geen concrete bewijzen voorlegt met betrekking tot haar eigen specifieke situatie.

Op de eerste plaats is dit incorrect, aangezien de algemene landeninformatie die werd aangebracht rechtstreeks in verband werd gebracht met de individuele situatie van verzoekster, aangezien werd uitgelegd

hoe moeilijk het is om te leven in Afghanistan als alleenstaande vrouw ten gevolge van het restrictieve beleid dat de Taliban voert.

Zij heeft dus wel degelijk individuele elementen ingeroepen ter ondersteuning van haar aanvraag.

Bovendien heeft het Hof van Justitie in een arrest van 4 oktober 2024 geoordeeld dat alle discriminerende maatregelen die worden genomen ten aanzien van vrouwen in Afghanistan sinds de machtsovername door de Taliban tot een flagrante en onverbidelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten leidt:

“gesteld al dat de ten aanzien van vrouwen genomen discriminerende maatregelen die de toegang tot gezondheidszorg, politiek en onderwijs en de uitoefening van een beroeps- of sportactiviteit beperken, of die hun vrijheid om te gaan en staan waar ze willen belemmeren dan wel afbreuk doen aan de vrijheid om zich naar eigen smaak te kleden, afzonderlijk beschouwd niet voldoende ernstig zijn in de zin van artikel 9, lid 1, onder a), van richtlijn 2011/95, treffen deze maatregelen in hun geheel beschouwd vrouwen op zodanige wijze dat zij de mate van ernst bereiken die vereist is om daden van vervolging in de zin van artikel 9, lid 1, onder b), van deze richtlijn te vormen. Zoals de advocaat-generaal in de punten 56 tot en met 58 van zijn conclusie in wezen opmerkt, leiden deze maatregelen wegens het cumulatieve effect en de doelbewuste en systematische toepassing ervan namelijk tot een flagrante en onverbidelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit wegens hun geslacht. Deze maatregelen zijn erop gericht een maatschappelijke organisatie tot stand te brengen die is gebaseerd op een systeem van segregatie en onderdrukking, waarbij vrouwen worden uitgesloten van de civiele maatschappij en hun het recht wordt ontnomen om in hun land van herkomst een waardig dagelijks leven te leiden.”

Het Hof benadrukt dat dit het geval is voor elke Afghaanse vrouw en dit louter wegens haar geslacht, zonder dat bijkomende persoonlijke elementen moeten worden aangetoond:

“In dit geval concludeert het EASO in punt 3.15 van het rapport van januari 2023, getiteld „Country guidance: Afghanistan”, dat er in het algemeen voor Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de sinds 2021 door het Talibanregime vastgestelde maatregelen, een gegronde vrees bestaat voor daden van vervolging in de zin van artikel 9 van richtlijn 2011/95. Evenzo wijst de UNHCR, in de context van de onderhavige zaak, in zijn op 25 mei 2023 afgegeven verklaring over het begrip „vervolging” wegens een accumulatie van maatregelen wat de huidige situatie van vrouwen en meisjes in Afghanistan betreft, op het bestaan van een vermoeden van erkenning van de vluchtelingenstatus ten aanzien van Afghaanse vrouwen en meisjes, gelet op de daden van vervolging die de Taliban uitsluitend op grond van hun geslacht jegens hen hebben gepleegd.

In die omstandigheden kunnen de bevoegde nationale autoriteiten met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die worden ingediend door vrouwelijke onderdanen van Afghanistan oordelen dat het momenteel niet nodig is om bij het individuele onderzoek naar de situatie van een vrouw die om internationale bescherming verzoekt vast te stellen dat zij een reëel en specifiek risico zou lopen aan daden van vervolging te worden onderworpen indien zij naar haar land van herkomst zou worden teruggestuurd, wanneer de gegevens betreffende haar individuele status, zoals haar nationaliteit en haar geslacht, vaststaan.”

Het Hof van Justitie heeft dus erkend dat het bijzonder repressief beleid van de Taliban ten aanzien van vrouwen in Afghanistan leidt tot flagrante en onverbidelijke ontkenning van de met de menselijke waardigheid verband houdende grondrechten van Afghaanse vrouwen en dit louter wegens hun geslacht.

Bijgevolg wordt in het algemeen aanvaard door het Hof van Justitie dat vrouwen zich in Afghanistan in een bijzonder prangende humanitaire situatie bevinden. Het is dus, in tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, wel degelijk aangetoond a.d.h.v. deze algemene landeninformatie dat verzoekster persoonlijk een reëel risico loopt op blootstelling aan onmenselijke behandelingen in het land van herkomst.

Verwerende partij brengt ook geen enkele concrete elementen aan waaruit het tegendeel blijkt.

Deze motivering is derhalve strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie, gaat voorbij aan de individuele elementen die ter staving van de aanvraag werden gevoegd, en kan bijgevolg niet als afdoende worden beschouwd.

6.4. Bovendien beperkt verwerende partij zich zelf enkel tot een algemene uiteenzetting over artikel 3 EVRM die volstrekt naast de kwestie is in casu:

“Een actueel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld. Voor de beoordeling van art. 3 EVRM hanteert het Europees Hof van de Rechten van de mens (EHRM) een zeer hoge drempel bij de beoordeling van socio-economische of humanitaire omstandigheden; slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden zij als strijdig met art. 3 EVRM beschouwd. Het hof van Justitie stelt bovendien dat art. 15,b van de Kwalificatierichtlijn niet volledig identiek is aan art. 3 EVRM. Het stelt dat de socio-economische en humanitaire omstandigheden slechts in aanmerking komen voor de toekenning van de status subsidiaire bescherming, indien personen hierdoor terecht komen in zeer extreme omstandigheden en die situatie het gevolg is van opzettelijk handelen of nalaten van een actor. Hiervoor dienen Verzoeksters hun beweringen te staven met een begin van persoonlijk bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing blijft naar de algemene situatie in zijn land van herkomst en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3.”

Eenzijds begrijpt verzoekster de pertinentie van deze uiteenzetting niet, aangezien zij niet om de subsidiaire beschermingsstatus vraagt, maar een visumaanvraag heeft ingediend. Deze motivering is dus volledig naast de kwestie.

Anderzijds is de bewering dat verzoekster zich beperkt tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst incorrect, zoals reedsq uiteengezet.

Deze motivering is dus onjuist, en vindt geen steun in het dossier.

Dit is strijdig met de materiële motiveringsplicht.

Zoals hierboven uitgelegd, houdt de materiële motiveringsplicht namelijk in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen, quod non in casu.

6.5. Tot slot is ook de motivering omtrent verzoeksters medische situatie niet afdoende.

Verwerende partij motiveert hieromtrent als volgt:

(...)

Men kan uit deze motivering afleiden dat op zich niet betwist wordt dat verzoekster lijdt aan een medische aandoening, en dat de situatie van de medische zorg in Afghanistan onvoldoende is.

De motivering dat verzoekster een visum kan aanvragen om medische redenen is echter moeilijk te volgen.

Een visum lang verblijf om medische redenen is immers een visum gegrond op artikel 9 Vw., aangezien er geen specifiek wetsbepaling is die de mogelijkheid voorschrijft om een visum te verkrijgen om medische redenen. Dit in tegenstelling tot een verblijfsaanvraag ingediend vanuit het Belgisch grondgebied, waarbij er een onderscheid is tussen een aanvraag ingediend o.g.v. artikel 9ter of artikel 9bis Vw. Een dergelijk onderscheid bestaat niet bij een verblijfsaanvraag ingediend vanuit het buitenland.

Deze motivering is dus niet wettelijk gefundeerd aangezien verzoekster een verblijfsaanvraag heeft ingediend op grond van artikel 9 Vw., en hierbij zowel medische, strikt humanitaire redenen, familiale, of andere redenen kan invoeren.

Bovendien is de vaststelling dat het medisch attest niet is opgesteld door een arts erkend door de Belgische ambassade niet voldoende om de authenticiteit ervan in twijfel te trekken, aangezien verwerende partij geen concrete elementen aanhaalt die wijzen op een frauduleus document.

6.6. Uit het voorgaande blijkt in zijn geheel dat verwerende partij niet met de nodige zorgvuldigheid verzoeksters aanvraag heeft behandeld, en dat de beslissing niet steunt op motieven die steun vinden in het administratief dossier.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht is bijgevolg aangetoond.

TWEEDE MIDDEL

Genomen uit de vaststelling dat de beslissing een substantieel vormgebrek vertoont, en van de onmogelijkheid om na te gaan of de beslissing werd genomen door een bevoegde persoon.

7. Verzoekster merkt op dat de aan haar ter kennisgegeven beslissing niet ondertekend is. De naam van de ambtenaar en zijn functie binnen de Dienst Vreemdelingenzaken wordt niet eens vernoemd. Men kan bijgevolg niet nagaan of de beslissing door een bevoegde ambtenaar is genomen.

Dit vormt een substantieel vormgebrek, waardoor het niet mogelijk is wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van de bestreden beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft.

De Raad van State bevestigt dit ook (RvS 4 april 2018, nr. 12.781):

“La signature apposée sur un acte administratif est destinée à pouvoir en déterminer le ou les auteurs. Le signataire de l’acte en assume la responsabilité en qualité d’auteur. Il résulte de cette circonstance que l’identification de l’auteur d’un acte administratif constitue le préalable à la vérification de sa compétence à pouvoir adopter l’acte en cause. Dès lors que le défaut de signature d’un acte a comme conséquence d’empêcher d’en identifier l’auteur, c’est à bon droit que le juge administratif en déduit un moyen d’office pris de l’incompétence de l’auteur de l’acte attaqué. La première branche du moyen n’est dès lors manifestement pas fondé. »

Vrij vertaald:

“De handtekening onder een administratieve handeling is bedoeld om de auteur(s) ervan te identificeren. De persoon die de handeling ondertekent, neemt er als auteur de verantwoordelijkheid voor op zich. Uit deze omstandigheid volgt dat de identificatie van de auteur van een administratieve handeling een eerste vereiste is om zijn of haar bevoegdheid om de handeling in kwestie vast te stellen, te verifiëren. Aangezien het niet-ondertekenen van een handeling tot gevolg heeft dat de auteur ervan niet kan worden geïdentificeerd, leidt de administratieve rechter daaruit terecht een middel af dat ambtshalve is gebaseerd op de onbevoegdheid van de auteur van de bestreden handeling. Het eerste onderdeel van het middel is dus kennelijk ongegrond.”

Ook Uw Raad oordeelt dat het ontbreken van de ondertekening van de administratieve beslissing een substantieel vormgebrek vormt.

In arrest nr. 187.096 van 19 mei 2017 stelt Uw Raad het volgende:

“De Raad wijst er op dat elk optreden van een overheid zijn oorsprong dient te vinden in wettelijke bepalingen die haar bevoegdheden toekent. Wanneer een overheid optreedt op een domein dat niet aan haar bemoeiing is overgelaten, is er sprake van machtsoverschrijding. De bevoegdheid van de steller van de akte is een

kwestie die de openbare orde raakt. Hieraan kan men verbinden dat op grond van de vermeldingen van de akte moet kunnen worden nagegaan of zij werd opgesteld door een bevoegde ambtenaar aangezien er geen vermoeden bestaat dat de akte uitgaat van de bevoegde ambtenaar. Door het feit dat een ambtenaar een beslissing ondertekent, eigent hij zich de beslissing toe en authentiseert hij deze: hiermee toont hij aan dat hij degene is die de beslissing heeft getroffen. Het geheel, namelijk de vermelding van naam en graad van de ambtenaar en de handtekening van deze ambtenaar, maakt dat nagenoeg volledig is bewezen dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft getroffen.

De Raad stelt samen met verzoeker vast dat de bestreden beslissing, zoals deze verzoeker ter kennis werd gebracht en is opgenomen in het administratief dossier, niet is ondertekend en dit noch manueel noch elektronisch. Geen enkele handtekening staat vermeld op het zogenaamde beslissingsformulier zoals dit is opgenomen in het administratief dossier.

De loutere vermelding "Voor de Minister: B.B. Attaché" en het gegeven dat deze zelfde naam in het administratief dossier op het beslissingsformulier figureert laat niet toe zonder meer vast te stellen dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan voornoemde attaché, aangezien noch op de bestreden beslissing noch op het beslissingsformulier een handmatige dan wel elektronische handtekening staat en de vermelding van deze naam en hoedanigheid in wezen door eender wie kan zijn aangebracht zonder dat blijkt dat deze persoon effectief is tussengekomen of de uiteindelijke beslissing heeft genomen.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de in casu bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106) waardoor hij niet in de mogelijkheid is wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van de bestreden beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft."

Het staat dus vast dat het ontbreken van ondertekening van de bestreden beslissing ertoe leidt dat niet met zekerheid kan worden vastgesteld door wie de beslissing genomen is, en dus of deze persoon bevoegd was om een dergelijke beslissing te nemen. Dit vormt een substantieel vormgebrek.

Uit het voorgaande volgt dat de bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont, daar deze niet werden ondertekend.

Het middel is gegrond en de beslissing moet worden vernietigd."

2.5. In haar pleitnota volhardt verzoekende partij in haar kritiek zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Zij stelt:

"Verzoekende partij wenst te benadrukken dat aangezien verwerende partij geen nota heeft neergelegd, en derhalve geen verweer heeft laten gelden, de middelen ontwikkeld door verzoekster in het verzoekschrift als gegrond en overtuigend dienen te worden beschouwd. De stukken in het administratief dossier doen hier geen afbreuk aan.

Voorts wijst zij erop dat uit stuk 4 blijkt dat de begeleidende brief met stukken werden gevoegd aan de aanvraag ingediend per e-mail bij de ambassade in Islamabad. Uit stuk 5 blijkt bovendien dat hierna nog enkele bijkomende documenten werden gevoegd.

Er kan dus geen twijfel over bestaan dat alle stukken ter ondersteuning van de aanvraag rechtmatig werden overgemaakt aan verwerende partij, en dat zij hiermee rekening had moeten houden.

Voor het overige verwijst zij naar het verzoekschrift en de daarbij gevoegde stukken, die de vernietiging van de bestreden beslissing rechtvaardigen."

2.6. De Raad wijst er vooreerst op dat waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing dient vernietigd te worden omdat de aan haar ter kennis gebrachte beslissing niet ondertekend is, haar kritiek betrekking heeft op de kennisgeving van de bestreden beslissing. Deze kennisgeving vermeldt als afzender de Belgische ambassade te Islamabad en draagt een stempel van de ambassade. Verzoekende partij betwist niet dat de kennisgeving authentiek is. De bijlage bij deze kennisgeving bevat de eigenlijke motivering van de bestreden beslissing, vermeldt het dossiernummer van de beslissing, gevolgd onderaan de beslissing door de naam Z.I. in diens hoedanigheid van attaché. Uit het administratief dossier blijkt verder dat er zich een "Beslissingsformulier MVV" bevindt, aangemaakt door attaché Z.I.. Daaronder staat de vermelding "Beslissing: Casa: Weigering", gevolgd door de beslissing. De niet-ondertekening van een ter kennis gebracht afschrift van de bestreden beslissing tast op zich de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing echter niet aan (RvS 4 november 1999, nr. 83.278). Een handtekening is namelijk geen vereiste opdat een administratieve rechtshandeling rechtsgeldig zou zijn, nu dergelijke rechtshandelingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (cf. RvS 23 september 1992, nr. 40.466). Dat de handtekening dus een vormvereiste is zonder dewelke de bestreden beslissing niet rechtsgeldig, authentiek of officieel is zoals verzoekende partij meent te kunnen stellen, kan derhalve niet worden bijgetreden. Het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde en voor het nemen van de beslissing bevoegde persoon. Uit het administratief dossier alsook uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat de bestreden beslissing is genomen door "Z.I., Attaché". De naam en functie van de persoon die de beslissing in naam van de Minister van Asiel en Migratie heeft genomen, is dus gekend, en de verzoekende partij kon, indien nodig, de bevoegdheid van de steller van de akte nagaan. Verzoekende partij toont verder ook niet aan op welke wijze haar belangen zouden zijn geschaad door het loutere feit dat de bestreden beslissing niet werd ondertekend.

2.7. Waar verzoekende partij betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet deugdelijk is of niet is gesteund op een correcte feitenvinding voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 13, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.”

In artikel 9 van de Vreemdelingenwet noch in artikel 13 van de Vreemdelingenwet wordt voorzien in criteria waaraan de in het buitenland verblijvende aanvrager, die geen aanspraak kan maken op enig recht op verblijf in België, dient te voldoen om een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen. De verwerende partij beschikt ter zake dan ook over een ruime discretionaire bevoegdheid en het verlenen van een machtiging tot voorlopig verblijf is geen recht maar een gunst.

2.8. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoekende partij op 30 mei 2024 een visumaanvraag op humanitaire gronden heeft ingediend. Hoewel het stuk *“visa/elektronisch borderel/visumaanvraag”* (stuk 7 van het aan de Raad overgemaakte elektronisch dossier) slechts melding maakt van B.S. als referentiepersoon in België dient gesteld dat dit stuk, dat is opgesteld door de Belgische ambassade te Islamabad, geenszins volledig is nu uit het visumformulier *“APPLICATION FOR A VISA FOR A LONG STAY IN BELGIUM”* dat verzoekende partij op 4 maart 2024 heeft ingevuld (terug te vinden onder stuk 17 *“Visum papier borderel/afgeleverde documenten”* in het elektronisch administratief dossier) uitdrukkelijk naar voren komt dat de visumaanvraag van verzoekende partij niet alleen op haar zoon B.S. betrekking heeft maar tevens op haar zoon B.F.. Niet alleen blijkt dit bovendien uit voormeld visumformulier, maar tevens uit het begeleidend schrijven van de advocaat van verzoekende partij, gevoegd aan deze visumaanvraag: *“(..)Elle introduit, par la présente, une demande de visa humanitaire afin de rejoindre en Belgique ses deux fils :*

S. B. (..), né le (..) 2000 à Guzarah, NN. xxxxxxxxxx, résidant à (..) KRUIBEKE ;

F. B. (..), né le (..) 1998 à Karimabad, NN.xxxxxxxx, résidant à (..) HOBOKEN.”

(eigen vertaling: Zij dient heden een aanvraag voor een humanitair visum in teneinde in België haar twee zonen te vervoegen:

S.B. (..) verblijvende te Kruiseke;

F.B. (..) verblijvende te Hoboken).

Nu blijkens de motieven van de bestreden beslissing de verwerende partij slechts S.B. als referentiepersoon in aanmerking neemt, kan de Raad de verzoekende partij in haar kritiek volgen dat *“er nergens melding wordt gemaakt van (haar) tweede zoon die in België verblijft, F.B. (..), terwijl in de begeleidende brief specifiek werd uiteengezet dat de aanvraag werd ingediend om haar beide zonen te vervoegen. De bestreden beslissing verwijst enkel naar (haar) zoon S. (..)”*.

Bijgevolg dient vastgesteld dat de verwerende partij de verwijzing naar de andere zoon F.B. die tevens in België verblijft veronachtzaamd heeft in haar beoordeling van de visumaanvraag van verzoekende partij.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij nagelaten heeft een verweer in te dienen.

2.9. Een schending van de materiële motiveringsplicht ligt in de *supra* aangegeven mate voor. Dit leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat er geen noodzaak bestaat om over te gaan tot de bespreking van de overige middelonderdelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van de afgifte van een visum van 25 maart 2025, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER